



Иван Вазов
След Сливница...

Война! Смърт на българите!

(Вик на сръбския печат)

След Сливница аз пеях: „Този адски
раздор, губителен бе срам, безчестье!
О, боже, дай любов, дай сговор братски
и таз война мир вечен да замести!“

И аз проклетя я; проклетя Милана,
проклетя злодея, демона размирен,
виновника за толкоз кръв проляна.
Но той умря, покрит с позор всемирен.

Умря? Не, пак е жив! Духът му пак живее:
разпаля страсти, буди зли омрази:
Милан във цял народ сега лудее
и меч душмански дига върху нази!

Пак старата вражда неугасима!
Пак вихърът на яростта завея!
О, господи, такъв ли край ще има
балканската велика епопея?

О, господи, затуй ли бяха нашите
свети борби за идеал блестящи.
Та с втора междубратска сеч света да слишем,
та нова Сливница в историята да впишем?

Април 1913 г.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Вилиана В. Янева, юли 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4886>]